

ченъ успѣхъ, момъкътъ билъ на 16 годишна възраст. Райно Поповичъ, като знаелъ, че родителитѣ му сж бедни, посъветвалъ сливенскитѣ граждани да го взематъ за учителъ въ Сливенското елино-българско училище. Така и станало. Една година Гандьо Кръстевъ, съ фесъ на глава, учителствувалъ по елински езикъ въ Сливенъ (1834). На другата година поискалъ да иде въ Цариградъ, ала нѣмало, кой да му плати пжтнитѣ разноски, нито пъкъ кой да го издържа тамъ. Котленски граждани помолили своя покровителъ въ Цариградъ, Стефанъ Богориди, да го приеме и настани на работа.

Въ Цариградъ.

Съ голѣми мжки момъкътъ стигналъ за 11 дни пешъ въ Цариградъ. Стефанъ Богориди, който, както знаемъ, управлявалъ като князь островъ Самось, го приелъ за свой писаръ, като обещалъ да му помогне да свърши и висша гръцка школа. Жената и децата на Стефана Богориди го приели въ дома доста добре, но не му харесали името. *Гандьо*, споредъ тѣхъ, било просто, овчарско име, та трѣбвало да се замѣни съ нѣкое учено, благородно име. И въ скоро време името на Котленския момъкъ се промѣнило отъ Гандьо въ *Гавриилъ Кръстевичъ*.

Две година наредъ Гавриилъ живѣлъ въ дома на Стефана Богориди, шеталъ и се обучавалъ съ синовецѣ му Николаки и Алеко въ писане, четене и съчиняване по гръцки езикъ. Гавриилъ превеждалъ вече много добре и пращалъ ржкописитѣ на учителя си Райно Поповичъ въ Карлово да ги прегледа, дали сж добри или не. Гавриилъ много обичалъ карловския учителъ и винаги искалъ да знае, какво мнение има той за работитѣ на своя цариградски ученикъ.

Стефанъ Богориди наредилъ да постъпи Гавриилъ Кръстевичъ за писаръ въ гръцката патриаршия. Тамъ момъкътъ работилъ една година. Презъ 1838 година